

se zagledao još kao golobrado momče u Jelku Tomićevu, pa ju je nedavno i isprosio. Ali, na putu njihovoj sreći bio je poznati mletački zakon, te je, po napatku kanonika Andrije Tvrde, bio podastro svijetlomu duždu od Mletaka poniznu prošnju za iznimnu dozvolu vjenčanja. Odgovora na tu prošnju nije još bilo.

Ivo Celić bio je visok, stasit mlad čovjek, plave rudaste kose i brčića. U njegovim se modrim očima odrazivala sva plemenština njegove duše. Općenito je bio cijenjen i ljubljen, koliko i njegov pobratim. Obadva su nosili jednaku vitešku odoru hrvatsku. Danas je Ivo stupao lagano, a u vrtiću je dvaput popostao. Na kućnim se je vratima okrenuo, opet popostao, pa se onda lagano penjao stepenicama.

— Dobar večer, Jelkice! — nazove on djevojci još na vrhu stepenica.

— Bog dao dobro, Ivo! Ljubljeni, mili, moj jedini Ivo! — i živo ga ogrli netom je koraknuo sa zadnje stepenice. Usne im se odmah spojile u vrući dugi cjelov, a zatim je djevojka spustila svoju lijepu glavu na njegovo rame i briznula u plač.

— Bog s tobom, draga Jelkice! Kakve su to suzice? Što bi to imalo da znači? — reče Ivo i primi joj nježno lijepu glavu, koju prinese pred svoje lice, pa se živo zagleda u njezine divne crte.

— Reci mi, dušo draga, što bi imale da znače te suzice? — opet će Ivo, i utisne joj na čelo žarki cjelov.

— Oh, dragi moj Ivo! Ne znače ništa. Ta sve je u Božjim rukama! Bog dragi neka sa svima nama upravi!

— Da tko će, ako ne će Bog, dušo moja draga! —

Ivo se sad spusti na najbliži stolac, a nju posadi na svoje koljeno. Lijevom joj obavije vitki struk, a desnicom joj stade gladiti kosu i lice. Ona je časkom bila zamišljena i nijemo buljila u pod. Konačno počme:

— Nadala sam ti se s Petrom.

— Nisam ga vidio, golubice moja, čitavo poslije podne. Znaš i sama: služba je služba. Ti si se nadala, da ću doći s njime, a ja sam pak držao, da ću ga naći kod tebe.

— Izašao je odmah poslije objeda. Rekao mi je, da ima štošta da uredi, a onda, da će odjašiti u Poljud, do ujaka. Znaš, moj Ivo, on želi da ga ujak bla-go-slo-vi — jedva izreče sirotica i brizne u grčevit plač.

— Nemoj, dušo, tako! — nježno će joj Ivo, naslanjajući njezinu lijepu glavu na svoje lijevo rame. — Dragi Bog će